

“О, Г-не Смитъ, вы твърдѣ серіозно пріехте мои-тѣ думы; азъ вы хортувахъ тѣй, като на шегъ.”

„Азъ щѣ вы испытамъ,“ каза Г-нъ Смитъ „ако вы дѣйствително не прѣнебрежете религіѣ-тѣ, и непрѣзирате благочестивы-тѣ хора, то нѣма да ся откажете отъ да прирѣчите своего Хенриха на моѣ грижѣ до когато вече стоите у дома. Вы мя знаете вече отъ нѣколко години на самъ (боѣ ся да вы кажѣ отъ колко, да вы не оскърбѣ пакъ), и азъ ся надѣѣ, че вы ще бѣдете снисходителны кѣмъ мое-то простосърдечіе.”

“О, азъ знамъ, вы сѣкога сте тѣй май като чудноваты; но азъ ся съгласявамъ на ваше-то прѣдложеніе.” Подирь туй, тя отиде да ся прѣоблѣче, и да ся приготви за да иде на расходкѣ съ конь; — и тозь разговоръ ся свърши безъ особенны непріятности, защото въобще тая господжа нѣмаше до толкозь зълъ нравъ.